

denne Grænse, er der andre Maader at retlede dem paa end at gøre dem Stillingen umulig. Jeg tænker her paa den Omtale af Børgildgaard, som det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) gav. Den var holdt i en anden Tone end den, det ærede Medlem fra Aarhus nordre benytter, den var holdt ud fra Ønsket om at faa saa gode Forhold som muligt paa denne Anstalt og sikkert ogsaa af virkelig Kærlighed til Børnene og Anstaltens Virksomhed.

Jeg tør ikke dømme om det Forhold, det ærede Medlem fremdrog vedrørende Børgildgaard og Forstander Møllerup. Det ærede Medlem udtalte, at dersom Forstander Møllerup ikke er skikket til sin Gerning, bør han fjernes. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, og naar det ærede Medlem anbefalede en Undersøgelse, kan jeg ogsaa være enig med ham deri, naar der ikke deri skal ligge en Anmodning om at sende f. Eks. Assessor Schrøder derover for at holde Forhør eller den Slags Ting. Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt for at komme til Bunds i Sagen. I det Øjeblik noget saadant sker, gaar Forstander Møllerup. (*Sabroe*: Det var udmærket!) Det ærede Medlem for Aarhus nordre siger, at det var udmærket, men det viser det ærede Medlems Uforstand og Ukendskab med Forholdene. Naar Forstander Møllerup sidder paa Børgildgaard nu, vedkender jeg mig, at jeg har nogen Del, hvor stor ved jeg ikke, deri. Jeg har givet ham baade mundtlig og skriftlig Anbefaling, og jeg gjorde det ud fra den Erkendelse, at han af de Forstandere, der til denne Dag have været paa Holsteinsminde, er den, hvis Gerning har vist de bedste Resultater. Jeg har boet nær nok og har haft Interesse nok for Arbejdet paa denne Anstalt til, at jeg med Kendskab dertil kan udtale dette. Dersom det ærede Medlem fra Silkeborg vilde spørge sin Partifælle, det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), om hans ganske vist korte Erfaring med Hensyn til Forstander Møllerup, vil han vistnok faa bekræftet, at dette Medlem i den Tid, han kendte ham, ansaa ham for at være i Besiddelse af Egenskaber, der vare meget værdifulde for den Gerning, han staar i. Derfor siger jeg: Far med Lempe ogsaa i denne Undersøgelse. Vi have nu ikke Raad til at kaste de Mænd bort, der due; vi skulle kun gøre det efter meget nøje Overvejelse. Vi skulle sørge for, at vi virkelig komme til Bunds i disse Sager. Den Undersøgelse, man gør,

maa gøres saa lempeligt, den kan, af Hensyn til selve Gerningen. Vi ere ikke tjente med paa de Pladser at faa saadanne Mænd, der sidde uden Personlighed, men lade sig bestemme af, skulle vi sige, et nærliggende Blads Opfattelse eller af noget andet lokalt eller af en Persons Opfattelse, der staar i en Stilling, som kan virke generende.

Maa jeg tilføje, at jeg tror, det vilde være heldigt, om den højtærede Minister gav en Socialdemokrat Sæde i Tilsynsraadet derovre. Ikke fordi jeg mener, at Socialdemokraterne have bedre Indsigt i de Forhold end vi andre; men fordi Forholdet nu en Gang er det, at Forældre og Værger for de Børn, der føle sig forurettede, fra mange Sider ere hlevne henviste til de socialdemokratiske Blade og Redaktører, for at disse kunne tage sig af Sagen. Jeg siger hverken noget godt eller noget ondt herom, men jeg siger, at der findes mellem Socialdemokraterne dygtige Mænd, der have Interesse for denne Sag. Lad os tage dem i Tjeneste. Den Omstændighed, at de blive knyttede til denne Gerning, faa Lejlighed til at følge den paa nærmeste Hold og faa Interesse for den, vil gøre, at vi faa langt sundere Forhold, hvad jeg ogsaa gerne vil have, at de skulle være for Børgildgaards Vedkommende.

Jeg kunde ogsaa ønske at sige et Par Ord om et Forhold, der har faaet Udtryk paa Finansloven for i Aar. Der findes paa Justitsministeriets Budget under II Y en Bevilling til Optragelsesanstalterne paa 95,000 Kr. godt og vel. Deri er der, saa vidt jeg ser, indbefattet et Beløb, jeg tror det er 19,000 Kr., til Forbedring af Lærrelønningerne paa disse Anstalter. Jeg er ogsaa her enig med det ærede Medlem fra Silkeborg, naar han forleden udtalte, at vi bør lønne Lærerne paa disse Anstalter saavel som Forstanderne paa en saadan Maade, at vi kunne faa virkelig dygtige Folk der. Men jeg tror ikke, at det Forslag, som findes i Anmærkningerne til Finansloven angaaende denne Bevilling, er heldigt, det vil blive ikke alene for dyrt, men ogsaa uheldigt paa anden Maade. Min Opfattelse er den — og jeg mener, at man ved nøjere Eftertanke vil finde den rigtig —, at der paa store Anstalter foruden Forstanderen bør være en fast Lærer, som, hvis det er fornødent, maa have Lov til at gifte sig, og som lønnes saaledes, at han kan leve anstændigt deraf. Man bør sikkert lægge Folkeskolens Lærrelønninger til Grund for den Løn, som han kommer til